Десь на шляху, біля діброви,
У хаті чепурній шинкарочка жила;
Про біле личко, чорні брови
Далеко чутка йшла.
Один купець — забув, як звати,-
Із ярмарку багато грошей віз
І до шинкарчиної хати
Він привернув і з воза зліз.
Вишнівочка-первак, хазяйка чорноброва,
Та ще к тому веселая розмова
Забавили його,
І він забув погонича свого.
Шинкарка язиком, як на цимбалах, грає,
Купець, прицмокуючи, п’є,
Погонич все на клунок поглядає,
Бо догадавсь, яке добро там є.
У хаті жарти, сміх; погонич пильно слуха
Та й думає: "Багатим всюди рай".
А біс йому в обидва вуха
Все шепче: "Утікай!
Багатирем ти станеш, будеш паном,
Розкошуватимеш весь вік…"
І розум в голові покривсь чудним туманом…
Погнав він коненят і десь у полі зник.
Одумався гуляка, вийшов з хати,
Туди-сюди — було та загуло…
Купець заметушивсь…"Рятуйте!" — став кричати,
А рятувать і нікому було.
Побіг він, плачучи, шукати вітра в полі;
Нема ні чутки, ні сліда.
Не сподівався він такої злої долі,
Не снилася йому така біда.
Літали в полі скрізь і вітра не піймали…
Рибалки шапочку край берега найшли,

І хвилі їм нічого не сказали,
До моря горе понесли.

За днями дні летіли і минали;
Пристарілось і те, що змолоду цвіло;
Багато деяких пісень переспівали;
Постало те, чого і не було.
Скоробагатько по горі скотився,
У городі на ноги став,-
На пустирі будинок уродився
І всіх причарував.
Меди і вина щастя розливало,
Скоробагатько панував,
Усе йому кувало і плескало,
І чорт дітей, як кажуть, колихав.
Як бджоли на той мед, злітались городяне,
І ласо їли всі, і солодко пили,
Розумником його зробили громадяне,
Хоч казочку про шапочку й плели…
Що язики! Не вимовчать ніколи,
А добрі пироги
Не вороги;
Не слід цураться хліба й солі.

Хотів сказать ще більше я,
Та перебила доленька моя:
"Даремна,— каже,— річ, і рот тобі замажуть,
Сиди собі, не лізь,
Бо золотий обушок, люди кажуть,
Відчинить двері скрізь".
1892-1893.